

forsvares ubelukkende med Had til Heber-
svendene eller de røde Klaser, og endnu
mindre kan jeg finde det rigtigt, at man vil
benytte det til en politisk Løstestang. Jeg
haaber, man vil indrømme, at det er rigtigt,
hvad jeg siger. (Stemmer: Nej, nej, det
er ikke rigtigt!) Ja, jeg tror, det er rigtigt.
(Nej, nej!) Ja, det blive de Herrer nødte
til at indrømme. Foreløbig vil jeg gaa ud
fra, at det er rigtigt, hvad jeg har sagt, i
alt Fald fastholder jeg Rigtigheden deraf.
Det kan ikke være rigtigt, siger jeg, paa den
Maade at gøre dette Spørgsmaal til en
politisk Sag; hvilket man jo har vedkendt
sig og indrømmet, at de, der komme til at
hve de fleste Penge i Stat, ere Folk i By-
erne, de mindre bemidlede, og de, der vinde
derved, ere de mindre bemidlede paa Landet,
eller rettere, man har stillet Arbejderne i
Byerne kontra Arbejderne paa Landet. Thi
det er vistnok en fejl Betragtning, at man
paa den Maade kan bekæmpe Socialdemo-
kratiet paa Landet, skønt det er slikt, man
tilsigter. Jeg tror, det er urigtigt. Det er
at stifte Hovedet i Busten ligejom Strudsen,
naar man ikke forstaa, at Arbejderne gennem
hele Landet ere og ville mere og mere søle
sig solidariske. Det er ikke paa denne Maade,
at man bekæmper Socialismen, den bekæm-
per man ved, at man ophæver de indirekte
Skatter, den bekæmper man ved at ophæve
Militarismen og Provisorismen, men at stille
den ene Stat op efter den anden og forfor-
dele den ene Del af Befolkningen til Fordel
for en anden tror jeg ikke er det rette Mid-
del. I alle Tilfælde mener jeg, at vi ikke
kunne forsvare det her, thi enhver af os staa
faktisk som Repræsentant for hver enkelt Del
af Befolkningen, vi kunne ikke paatage os
gennem Skattelove at dele Folk i Klaser.
Men idet jeg altsaa ikke kan være enig med
de ærede Forslagsstillere i, at det kan være
rigtigt at bruge fuldt ud Olfatten til Kom-
pensation af Sukkerstatten, saa er jeg, som
jeg allerede har sagt, fuld ud enig i, at vi
godt her uden at foregribe noget kunne søge
Midler til at kompensere Sukkerstatten, at vi
aldeles ikke foregribe noget ved en endelig
Toldreform med Hensyn til Nedsettelsen af
Toldafgifterne i alt Fald med Krigsstatens
Beløb. Vi kunne godt søge Midler til fuldt
ud at kompensere Sukkertolden, men saa fore-
kommer det mig, at det maa ligge nær i
Stedet for pludselig at faste 10 Kr. i Tønden
paa Ollet og pludselig gribe ind i en be-
staaende Industri, at gaa langsommere frem
og lægge f. Eks. 3 Kr. paa Tønden. Det
vilde indbringe omtrent 2 Millioner, og man
havde derved anerkendt Princippet, at Olf-
tatten kan benyttes til Kompensation paa

andre nyttige Punkter, naar vi komme til en
yderligere Toldrevision, andre nyttige Told-
estergivelser og Toldophævelser, og saa skulde
de resterende 4 Millioner tilvejebringes ved
en Formue- og Lejlighedsstat. Det ligger
virkelig nær at benytte dette Øjeblik overfor
den nuværende Regering dertil. Jeg forstaa
ikke, at der her i Landet kan eksistere et Parti,
der gør sig til Talsmand for Demokratiets For-
dringer, som nogenfinde opgiver Tanken om en
Stat paa Formue og Lejlighed. Det er mig
aldeles umuligt at forstaa, at man kan kalde
sig et demokratisk Parti og ikke til enhver
Tid stille denne Fordring fremfor alle and-
re, saa snart der er Tale om en Foran-
dring paa Statteomraadet. De ærede For-
slagsstillere kunne naturligvis sige: Vi saa
ikke denne Stat under det nuværende Regi-
mente, men jeg vil spørge: saa vi denne
Lov gennemført under det nuværende Regi-
mente. Det tror jeg ikke. Den højtærede
Finansminister jagde forleiden, saa vidt jeg
kunde forstaa, at han ikke vilde have noget
med den at gøre, med mindre den paa en
behagelig Maade kunde mødes med hans
Forslag, som vilde komme frem i Landsting-
et. Men hvad enten denne Lov kan ved-
tages eller ikke, finder jeg, at Oppositionen
opgiver sin Stilling og tilfidesætter de
Kraav, Befolkningen har til den, naar den
ikke, hver Gang der er Tale om finansielle
Reformer, sætter det som det første ubetin-
gede Formaal, at der bliver indført en
Formue- og Lejlighedsstat, i Særdeleshed
under de nuværende Forhold. Thi ingen
vil nægte, at om vi havde haft en Stat paa
Formue og Lejlighed for blot $\frac{1}{3}$ af de in-
direkte Staters Beløb, hvis $\frac{1}{3}$ af de indi-
rette Skatter i sin Tid var bleven ombyttet
med en Stat paa Formue og Lejlighed, vare
vi aldrig komne ind under de nuværende
Tilstande. Indirekte Skatter ere jo en nød-
vendig Forudsætning for, at Militarismen, og
en nødvendig Betingelse for, at Provisorismen
kan bestaa. Havde vi den omtalte Stat
indført, kunde de nuværende Tilstande umu-
lig bestaa længe. Paa samme Maade maa
det indrømmes, at Militarisme og Provi-
sorisme ere de nødvendige Forudsætninger
for, at Socialismen kan udvikle sig og saa
Fremvækst. Kunde vi nu ved en Stat paa
Formue og Lejlighed saa Provisorisme og

Rettelse.